

TELEWIZJA UZ

Anna Urbańska

Redaktor Naczelna Telewizji

Najważniejszym zadaniem Telewizji UZ jest promowanie oraz tworzenie pozytywnego wizerunku Uczelni - w atrakcyjnej dla współczesnego odbiorcy formie video.

Redakcja TV@UZ prowadzi stałą współpracę z pracownikami i studentami Uniwersytetu, prezentując najważniejsze dokonania środowiska akademickiego naszej uczelni.

W minionym roku akademickim Telewizja Uniwersytecka zrealizowała 121 produkcji telewizyjnych w postaci: newsów, reportaży, wywiadów oraz filmów o charakterze promocyjnym (filmy promocyjne, spoty, zapowiedzi).

W tym czasie filmy Telewizji UZ obejrzało na kanale YouTube blisko 66,5 tys. widzów.

Łączna suma rzeczywistych odbiorców filmów produkcji TV UZ jest w rzeczywistości większa, bowiem wybrane materiały telewizyjne promujące Uniwersytet Zielonogórski, emitowane były na antenie telewizji regionalnej RTV Lubuska, a także na monitorach umieszczonych na terenie uczelni, na 4 ekranach ledowych na terenie Zielonej Góry oraz w budynku Urzędu Miasta Zielona Góra.

Redakcja regularnie publikuje swoje materiały także na Facebook'u, a od niedawna również na Twitterze.

W roku akademickim 2014/2015 Telewizja Uniwersytecka objęła swoim patronatem medialnym kilka ważnych przedsięwzięć realizowanych na Uniwersytecie, w tym m.in.: „Festiwal Nauki”, „Bachanalia”, „Miss Studentek 2015”, „Laur Naukowca”, V Kongres Młodych Matematyków Polskich, 10-lecie kierunku jazz i muzyka estradowa na UZ, konferencja „Otwieramy się na bezpieczeństwo”, XXXI Zjazd Polskiego Towarzystwa Medycyny Sportowej.

W semestrze zimowym ubiegłego roku Telewizja UZ zaangażowała się także w prowadzenie warsztatów telewizyjnych dla studentów Wydziału Humanistycznego.

Od października ubiegłego roku do programu Telewizji UZ wszedł nowy cykl wywiadów, zatytułowany „Akademicki Dialog”. Wraz z początkiem nowego roku akademickiego wystartuje cotygodniowy magazyn sportowy KU AZS UZ - „SPORTexpress AZS”.

We wrześniu Telewizja Uniwersytecka zaprezentowała swoim widzom nowe studio, które umożliwia realizowanie wywiadów w tzw. wirtualnym studiu.

Wszystkie informacje na temat Telewizji UZ dostępne są na stronie internetowej:

www.tv.uz.zgora.pl

<https://www.youtube.com/user/UZETvideo>

<http://tv.uz.zgora.pl/index.php?telewizja-uz>

<http://tv.uz.zgora.pl/index.php?od-profilaktyki-do-sukcesu-sportowego>

NOWOŚCI WYDAWNICZE

Jakub Marcinowski, Tadeusz Biliński, Marek Dankowski, Paweł Błażejewski, 45 lat kierunku budownictwo, B5, oprawa twarda, s. 72, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2014, ISBN 978-83-7842-183-2

Mój pogląd na 45-letnią historię kierunku budownictwo sam jest drobną częścią tej historii. Historii ludzi, którzy byli zarówno jej uczestnikami, jak i twórcami. Którzy brali i biorą udział w procesie dydaktycznym i naukowym w dyscyplinie

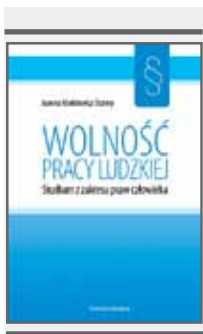
mającej długie i ciekawe dzieje. Fascynującej od strony praktycznej i naukowej. Pełniącej bardzo ważną funkcję społeczną, gospodarczą i ekonomiczną.

[...] W 1965 roku w Zielonej Górze utworzono pierwszą w dziejach miasta uczelnię, Wyższą Szkołę Inżynierską im. Jurija Gagarina. Nowa uczelnia rozwijała się dynamicznie i w 1996 roku została przekształcona w Politechnikę Zielonogórską. W wyniku

połączenia z nieco młodszą Wyższą Szkołą Pedagogiczną im. Tadeusza Kotarbińskiego powołano w 2001 roku Uniwersytet Zielonogórski. Od 1968 roku jednym z wiodących kierunków było budownictwo.

Od kilkudziesięciu lat uczestniczymy w niespotykanej w dziejach rewolucji naukowo-technicznej. Pierwszej powszechnej, dostępnej dla każdego, przeobrażającej całą techniczną bazę współczesnych społeczeństw. Rewolucji, która po raz pierwszy nie ma charakteru ilościowego, ale jakościowy. W procesie tym bardzo ważną rolę odgrywają inżynierowie, których wreszcie pytamy nie o to, jakie mają kwalifikacje, ale o to, jak potrafią je wykorzystywać.

W skali dziejów budownictwa 45 lat to niewiele. Ten sam okres w historii naszej Uczelni to dużo, to okres aktywnej pracy całego pokolenia. Niezależnie jednak, z jakiej perspektywy patrzę na budownictwo, wiem i jestem z tego dumny, że jesteśmy ogniwem łańcucha twórców kultury materialnej, których efekty pracy trwają dłużej niż ich pokolenie. Mam również nadzieję, że poza tym mamy wpływ na kształtowanie sylwetek, charakterów, osobowości młodzieży, którą kształcimy.

Joanna Markiewicz-Stanny, *Wolność pracy ludzkiej. Studium z zakresu praw człowieka*, B5, oprawa twarda, s. 274, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2015, ISBN 978-83-7842-166-5

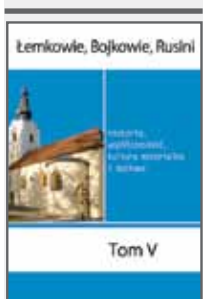
Niniejsza książka stanowi studium wielopłaszczyznowych związków pomiędzy pracą a wolnością w perspektywie praw człowieka, w której objęto analizą międzynarodowe prawa człowieka, międzynarodowe prawo pracy i prawo krajowe. W koncepcji praw człowieka praca jest działaniem wolnym i będącym wyrazem

wolności. Nie jest to jednolita konstrukcja, w tym znaczeniu, że składają się na nią gwarancje zawarte w treści normatywnej praw obywatelskich i politycznych, jak też praw gospodarczych i socjalnych. U podstaw regulacji prawnych odnoszących się do zatrudnienia leży założenie, iż wartość pracy wynika z jej wymiaru podmiotowego. Praca jest procesem, w który człowiek angażuje swoją osobę; zatem, jak to wskazano w Deklaracji Filadelfijskiej, praca nie może być traktowana jak towar – jest to specyficzne dobro będące przejawem wolności, z wolności wynikające i ku wolności prowadzące.

[...] W niniejszym opracowaniu pojęcie pracy obejmuje wszelkie rodzaje aktywności ekonomicznej człowieka, niezależnie od jej form prawnych. Co prawda, w głównej mierze rozważania dotyczą szeroko pojętej pracy najemnej, ale podjęta problematyka obejmuje różne inne sposoby zarabiania na życie, zwłaszcza zaś te, które cechuje relacja podporządkowania pomiędzy podmiotem wykonującym pracę a podmiotem zlecającym. Tak szerokie podejście jest motywowane przemianami, jakie zaszły w ładzie pracy na przestrzeni ostatnich lat. Ocena i kwalifikacja tych ograniczeń winny być przeprowadzone na podstawie założenia, że wśród fundamentów praw człowieka oprócz wolności wymienić należy także godność, równość i sprawiedliwość.

Podstawowym problemem badawczym, który wymaga analizy, jest jurystyczne znaczenie takich pojęć jak niewolnictwo i praca przymusowa. Rozumieć przez to należy precyzyjny opis relacji pomiędzy zakazem niewolnictwa i praktyk zbliżonych do niewolnictwa a zakazem pracy przymusowej i obowiązkowej. Książka ma odpowiedzieć na pytanie, na ile są to pojęcia normatywnie zbliżone i jakie przesłanki pozwalają kwalifikować określony stan faktyczny w kategoriach naruszenia wskazanych zakazów. Są to rozstrzygnięcia, które obejmują również odpowiedź na pytanie o ewolucję zakazu pracy przymusowej w stronę normy *ius cogens* lub ewentualnie prawa niedorogowalnego.

A zatem, czy praca niewolnicza zawsze ma charakter przymusowy? Czy każda praca przymusowa jest jednocześnie pracą niewolniczą? Jaki poziom zniewolenia osoby determinuje stwierdzenie, że mamy do czynienia z pracą przymusową, a jaki, że możemy pisać o poddaństwie lub innej praktyce zbliżonej do niewolnictwa?

Łemkowie, Bojkowie, Rusini - historia, współczesność, kultura materialna i duchowa, t. 5, red. Bohdan Halczak, Stefan Dudra, Roman Drozd, Miroslav Sopoliga, Artur Izhevskyy, Oksana Kuzmenko, Lesya Horoshko, Paul J. Best, Evhen Ladna, Michal Šmigel', B5, oprawa miękka, s. 884, Słupsk-Zielona Góra-Svidnik 2015, ISBN 978-83-7842-190-0

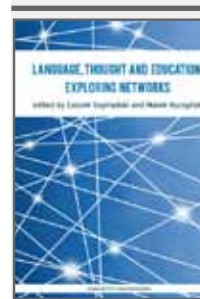
W 2006 r. w Instytucie Politologii Uniwersytetu Zielonogórskiego powstała inicjatywa przygotowania pracy zbiorowej,

o charakterze interdyscyplinarnym, poświęconej Łemkom, Bojkom, Hucutom oraz Rusinom zakarpaccim. Inicjatywa spotkała się z pozytywną reakcją środowisk naukowych zarówno w Polsce, jak i za granicą. Napłynęło wiele ciekawych artykułów, które zostały opublikowane w pracy zbiorowej, wydanej w 2007 r. przez Łemkowski Zespół Pieśni i Tańca „Kyczerza” w Legnicy. Ponieważ redaktorzy nie planowali jeszcze wówczas kolejnych publikacji tego cyklu, książka nie była sygnowana jako tom pierwszy.

Łemkowszczyzna, Bojkowszczyzna, Huculszczyzna oraz Zakarpacie to regiony peryferyjne Europy Środkowo-Wschodniej. Jednak dzieje tej górskiej krainy są ciekawe dla badaczy. Umożliwiają studium zjawiska wielokulturowości. Przez stulecia w bezpośrednim sąsiedztwie żyli w Karpatach przedstawiciele kilku narodów. Współzycie nie było wolne od konfliktów, lecz układało się na ogół zgodnie. Wzajemne relacje regulowały niepisane prawa ukształtowane przez pokolenia. Ich istota sprowadzała się z jednej strony do konsekwentnego podtrzymywania własnej tożsamości, a z drugiej poszanowania tożsamości innych. W przypadku powstania konfliktów precyzyjnie rozgraniczono „strefy wpływów”. Ustalonych granic nie wolno było przekraczać. Swoista „poprawność polityczna” górali karpaccich bywała uciążliwa, lecz pozwalała na pokojową koegzystencję grup o bardzo różnym obliczu kulturowym.

Kiedy w mieście Kołomyja, uważanym za nieoficjalną stolicę Hucutów, w XIX w. powstało gimnazjum, kadra pedagogiczna musiała rozwiązać problem wzajemnych relacji w różnicowym narodowo-uczniockim. W trakcie przerw międzykolekcyjnych ciągle dochodziło do bójek między gimnazjalistami narodowości polskiej i ukraińskiej. Dyrekcja doprowadziła zatem do założenia dwóch odrębnych dziedzińców – „ruskiego” oraz polskiego. W trakcie przerw uczniowie udawali się na „swoją” teren i nie mieli ze sobą bezpośredniego kontaktu.

W gimnazjum na długie lata zapanował spokój. Uczniem gimnazjum w Kołomyi był m.in. Stanisław Vincenz (1888-1971), wybitny polski pisarz, a zarazem znawca i propagator Huculszczyzny. W swojej twórczości konsekwentnie popularyzował idee tolerancji oraz współdziałania ludzi różnych narodowości. Niejednokrotnie podkreślał, że źródła jego światopoglądu tkwią w latach młodości spędzonej na Huculszczyźnie. Często odwoływał się w swych dziełach do huculskiej mądrości ludowej. Przykład Stanisława Vincenza wskazuje, że historia, współczesność, kultura Hucutów, ale także Łemków, Bojków i Rusinów z Zakarpacia są warte zainteresowania i nawet intelektualści niejednego mogą się od nich nauczyć.

Language, thought and education: exploring networks, ed. Marek Kuczyński, Leszek Szymański, B5, oprawa miękka, s. 236, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2015, ISBN 978-83-7842-184-9

The present volume contains chapters whose content corresponds to the topical area of the *Language, thought and education* series published by the Department of English at the University of Zielona Góra. The contributors, affiliated at education and research institutions

throughout the world, address issues related to multilingualism, learning foreign languages, and selected aspects of studying language as a system, language varieties including. The book consists of three parts: *Multilingualism and language contact*, *In the learning context* and *Studying language*.

The first part contains chapters concerning multilingual systems in the cognitive network. It begins with Zofia Chłopek's 'Conceptual transfer in the trilingual mind: the case of object

categorisation'. The next chapter takes us to Italy; the problem of multilingualism amongst immigrants is addressed by Matthias Wolny. More cognitive aspects of languages in contact are presented by Teresa Maria Włosowicz, who is concerned with cross-lingual lexical links in the multilingual mind.

The second part deals with issues involved in language education and language learning. Alexander Kapranov describes the process of self-evaluation in speech fluency amongst Korean students during their exchange program in Sweden. Assessment, this time in a Polish secondary school and a British college, is explored and discussed by Beata Kouhan. Agnieszka Piątek, in turn, investigates issues which may help us discover better ways of internalising phrasal verbs in English.

As said above, the third section is devoted to exploring language as such. It also examines the tools which are used in linguistic research. This part begins with Leszek Szymański's article, which concerns the application of the World-Wide Web to empirical research in linguistics. Further, semantic properties of lexemes in signed languages are discussed by Krzysztof Kosecki, whereas networks of slogan stylistics in re-branding are described by Zivile Niemickiene. Karolina Rosiak presents the use of diminutive forms in Welsh, while Ahmad Izadi views language from the perspective of institution. The paper is followed by Joanna Kapica-Curzytek's considerations on Global English, a language variety which is inevitable in contemporary 'network societies'. Jacek Rachwał carries out a detailed analysis of 'castle' vocabularies, including considerations upon word-formation and etymology of English and Polish lexical items. The volume also contains Edyta Rachwał's dissection of the ways in which a crisis communicating message may be carried out pragmatically. Our publication concludes with Gian Claudio Batic and Sergio Baldi's article which investigates the linguistic encoding of emotions in Hausa, an Afro-Asiatic language.

We hope that the contributions presented in this volume will allow scholars from numerous corners of the globe to share with others their insights into language, language education and language exploration. We would like to thank all those who have contributed to the present publication as well as those who have provided assistance in the process of publishing this book.

„Obcy świat” w dyskursie europejskim, red. Nel Bielniak, Dorota Kulczycka, „Scripta Humana”, t. 4, B5, oprawa miękka, s. 208, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2015, ISBN 978-83-7842-177-1, ISSN 2353-1681

Zamysłem, jaki przyświecał redaktorom książki, było stworzenie zbioru rozpraw o percepcji geograficznie lub - co ważniejsze - mentalnie „obcych” zakątków świata w ujęciu emigranta - podróżnika - wędrowca europejskiego. W

2010 roku w Warszawie ukazała się praca zbiorowa *Europejczyk w podróży 1850-1939* [...]. Niniejszy tom jest *sui generis* kontynuacją badawczych obserwacji zaprezentowanych w tamtej książce. Za szczególnie istotne należałoby uważać zmiany, jakie dokonały się w XX i XXI wieku. Współcześnie bowiem Europejczyk - dzięki rozwojowi techniki - może odbywać dalekie podróże, nie wyruszając z domu. I odwrotnie: jeśli wyjeżdża, wydaje się, że jest zapoznany za pośrednictwem mediów, przewodników, bedekerów, filmów dokumentalnych z „całym” światem i że nie odczuwa nawet najbardziej egzotycznych jego części jako „innych”, „odrębnych”. Niniejsza monografia powinna jednak przekonać, że istnieją jeszcze sfery „obce” - w sensie dostownym, ale i przenośnym - rejonu anomalii i krzywd „nie do pogodzenia” w świadomości mieszkańca Starego Kontynentu. Możliwe są też miejsca i przestrzenie azylu, zakątki idealnie

upatrzone na schronienie przed dotychczasowym, niedoskonałym życiem. Wrażliwi i - jak zawsze - obdarzeni wyobraźnią pisarze i poeci dają świadectwo kolejnych zdarzeń, odkryć, udanych, ale i daremnych prób osvajania miejsc i przestrzeni. Odstaniają prawidłowość mentalnego przenoszenia własnej ojczyzny do miejsc nowych, nieznanych. Relacjonują własną lub/i innych dezaprobatę wobec obojętności i zła, jakie obserwują albo jakich sami doświadczają w obcych krajach i krainach. Zdradzają przy tym własne nostalgiczne i tęsknoty, euforie i olśnienia. Chociaż „Historia mentalności jest jedną z tych dziedzin poznania historycznego, w których najtrudniej uchwycić zarówno moment przemiany, jak i określić element nowości” [...], wydaje się, że można zaobserwować przepaść między światoodczuciem podróżnych XVIII i XIX wieku a recepcją nieznanych lądów przez następne pokolenia. Badacze, którzy w niniejszej monografii zabrali głos, w przejmujący niejednokrotnie sposób przedstawili stan badań polskiej i europejskiej literatury reprezentatywnej dla tematu „obcości światów”.

Agnieszka Nowicka, *Opieka i wsparcie osób z chorobą Alzheimera i ich opiekunów rodzinnych w Polsce*, B5, oprawa twarda, s. 338, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2015, ISBN 978-83-7842-176-4

Autorka przedstawia w książce zarówno problemy i zagrożenia związane z chorobą Alzheimera, wielokrotnie podkreślając nieuchronność procesu otępiennego i - będące jego następstwem - kryzysy w rodzinie chorego, ale jednocześnie docenia opiekunów w ich roli, daje przykłady praktycznych rozwiązań i wskazówki, gdzie można szukać pomocy w istniejącym systemie opieki medycznej i społecznej, krytycznie wskazując przy tym jego niedostatki. Wskazuje na konieczność lepszej organizacji systemu diagnozowania zaburzeń otępiennych i poprawy organizacji systemu wsparcia środowiskowego, opieki w stanie terminalnym i w instytucjach opiekuńczych.

Z uwagi na zmiany demograficzne i proces starzenia się polskiego społeczeństwa niezmiernie ważne jest podnoszenie wiedzy w zakresie choroby Alzheimera i innych otępień oraz kształtowanie odpowiednich postaw całego społeczeństwa wobec osób chorych i ich opiekunów. Monografia autorstwa Agnieszki Nowickiej poświęcona tej tematyce może wypełnić ważną rolę na tym polu. Autorka adresuje ją przede wszystkim do pedagogów, ale odbiorcami tego opracowania mogą być także inne osoby zajmujące się tą problematyką na polu zawodowym (organizatorzy opieki zdrowotnej i społecznej, lekarze, pracownicy ośrodków opiekuńczych i placówek terapeutycznych), ludzie działający w organizacjach pozarządowych czy - w końcu - opiekunowie chorych z zespołami otępiennymi.

[Fragment recenzji dr. hab. n. med. Zyty Beaty Wojszel]

zebrała Ewa Popitka
Oficyna Wydawnicza